

РЕШЕНИЕ

№ 50

гр. Враца, 31.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иван В. Никифорски

при участието на секретаря Нина К. Георгиева
като разгледа докладваното от Иван В. Никифорски Гражданско дело № 20211420102249 по описа за 2021 година

Предявени са обективно кумулативно съединени три иска, както следва: за причинени неимуществени вреди с правно основание по чл. 200, ал. 1 КТ вр. чл. 52 ЗЗД, за причинени имуществени вреди с правно основание по чл. 200, ал. 1 КТ, както и иск за пропуснати ползи по чл. 200, ал. 3 КТ.

В исковата молба ищецът Н. К. Т. от село З., община В., твърди, че с ответното дружество „Фармвил“ ЕАД, гр. София са били в трудово правни отношения по сключен трудов договор № ***/**.*.**.*.**г., прекратен на **.*.**.*.**г., на длъжност „*****“ с работно място третокласния път III1002 Враца - пещера Леденика по Проект Лот 10 Враца – Леденика, с основно месечно трудово възнаграждение в размер на минималната работна заплата за страната - 460,00 лв. и платен годишен отпуск 20 дни, което било променяно съобразно постановление на Министерски съвет през периода на трудовото правоотношение. Поддържа, че на 15.06.2018 г. около 15:30 часа, в изпълнение на трудовите си задължения, извършвал почистване на храсти и малки дървета около седми километър в сервитута на Път III-1002 Враца - пещера Леденика от км 0+200 до км 17+608 с обща дължина 17.408 км., област Враца. Работният терен е планински път и района, който се почиствал имал наклон. Посочва, че се качил по наклона до дървото, зарязал същото, за да насочи посоката на падане, и започнал да реже стъблото от другата страна, при което дървото се счупило на около метър по-високо от мястото на рязане и паднало, като отскочило и го ударило по левия крак в областта на коляното. Изтъква, че незабавно бил транспортиран от свои колеги до „МБАЛ - Христо Ботев“ АД, гр. Враца и в 16:30 часа постъпил в Ортопедо-травматологичното отделение на болницата, където му била поставена диагноза „счупване на горния край на тибията (голям пищял)“ с индикации за спешна оперативна намеса с голям обем и сложност на операцията. Опериран бил по спешност като му била поставена метална остеосинтеза. Болничния престой продължил до 21.06.2018г., когато бил изписан. Изписването от болничното заведение било съпроводено със задължителна лекарска препоръка, изразяваща се в пълно 1 отбременяване на левия долен

крайник за срок от 30 дни, сваляне на конци на 12-ти постоперативен ден, медикаментозно лечение с антитромботична терапия, контролни прегледи. На 09.12.2019г. последвала втора операционна намеса за изваждане на металната остеосинтеза. Твърди, че възникналото внезапно увреждане на здравето му довело до временната му нетрудоспособност продължаваща и към момента на подаване на исковата молба. Поддържа, че за описания случай ответното дружество съставило декларация за трудова злополука, депозирана с вх. № 578/25.06.2018г., досие № ***** по описа ТП на НОИ-София град и с влязло в сила разпореждане № 22236 от 27.06.2018г. декларираната злополука е приета за трудова. Посочва, че за периода от трудовата злополука - 15.06.2018г. до 06.12.2019г. е бил в отпуск по болест. С експертно решение (ЕР) № 90751 от заседание № ** от 02.04.2021г. на ТЕЛК към „МБАЛ - Христо Ботев” АД, гр.Враца е освидетелстван за срок до 01.04.2022 г. като е дадена оценка на работоспособността 50%, конкретно инвалидност по причини 20% от общо заболяване и 30% от трудова злополука. Изтъква, че за периода от месец юни 2018г. до месец януари 2020 г. или за 19 месеца временна нетрудоспособност е получил сумата 7599,83 лв., представляваща обезщетение, и за посоченото време би бил получил заплати в общ брутен размер 9780,00 лв., т.е. явява се разлика от 2180,17 лв., което за него е имуществена вреда, изразяваща се в пропусната полза. Твърди, че в резултат на причинените му увреждания при трудовата злополука претърпял физически и психически болки и страдания, които били особено интензивни непосредствено след инцидента и след операцията. От тогава до подаване на исковата молба търпи болки и страдания, неудобства свързани с движението и обслужването му, не се чувства пълноценен човек. В следствие на продължителното обездвижване драстично увеличил теглото си, заседналият начин на живот - липсата на физическо натоварване, отслабил костите и ускорило загубата на минерали в тях, последвали редица лекарски консултации в тази връзка с констатиране на усложнения след контузия на подбедрица - гонартроза, неуточнена, както и сърдечна аритмия. Поддържа, че преди злополуката бил в отлично здравословно състояние, а след нея започнал да повишава кръвното и пулса, била му поставена диагноза от кардиолог хипертонично сърце и започнал задължително медикаментозно лечение продължаващо и до подаване на исковата молба. Изтъква, че вследствие на счупването била констатирана и остеопороза. Като последица от счупването на крака започнали и болки, и ограничени движения и в ляво коляно, от счупването лявата колянна става се деформирала. Започнал да посещава специализирани болници по рехабилитации за овладяване на болковия синдром и за подобряване на двигателната активност и функционалност. Твърди също, че злополуката довела до нестабилност в походката, стрес, функционални нарушения - лесна умора, болки в левия крак при продължително ходене и стоене прав, артрозни промени и остеопороза на засегнатите кости, а в битов аспект - затруднено придвижване и неудобства при самообслужването, необходимост от ползване на помощни средства и чужда помощ при придвижване през дълъг период, както и нарушения на социалния статус в резултат на ограниченото движение. Понастоящем е с ограничено движение на левия крак и походка с накуцване, има отток, болка и постоперативен белег и изпитва ежедневно болки; самочувствието му значително е понижено. Счита, че ще търпи и занапред неимуществени вреди, следствие от психическите и физическите болки и страдания. Поддържа, че ответното дружествоработодател не му е репарирало настъпилите за него имуществени и неимуществени вреди, не му е изплатило дължимото му се обезщетение по сключения договор за застраховане на работниците и служителите, покриващ риска „трудова злополука“, както и не е репарирало настъпилите за него имуществени вреди, представляващи разходи за болнично лечение, а именно: поставен остеосинтезен материал - 1 бр. на стойност 860 лв., потребителска такса за болнични престои в общ размер 52,20 лв., потребителска такса за лечение в специализирана болница за рехабилитация - 98,80 лв. Моли съда, след като се убеди в основателността на исквете, да постанови решение, с което да осъди ответното дружество „Фармвил“ ЕАД, гр. София, да му заплати следните

суми: 20 000,00 лв. - обезщетение за претърпените, търпените в момента и за в бъдеще неимуществени вреди, изразяващи се във физически и психически болки и страдания, и неудобства поради уврежданията настъпили в следствие на трудовата злополука, ведно със законната лихва, считано от деня на увреждането - 15.06.2018 г., до окончателното ѝ изплащане; 1011 лв. - обезщетение за претърпени имуществени вреди (загуба), изразяващи се в разходи за ползвани медицински услуги по лечение, профилактика и рехабилитация за периода от 15.06.2018г. до 23.04.2019 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане; 2180,17 лв. - обезщетение за претърпени имуществени вреди (пропуснати ползи), представляващо разликата между брутното трудово възнаграждение, което би бил получил за периода 15.06.2018г. - 07.12.2019г., и полученото от него за периода обезщетение за временна нетрудоспособност, ведно със законната лихва, считано от 15.06.2018г. до окончателното ѝ изплащане; 500,00 лв. - обезщетение по застрахователен договор в негова полза сключен между работодателя и застрахователна компания, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане; както и адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 вр.ал. 1, т.3, пр.2 ЗА.

Ответникът „Фармвил“ ЕАД, гр. София, в писмения отговор по делото в срока по чл.131 от ГПК, оспорва предявените иски изцяло по основание и размер, като недоказани и неоснователни. Прави възражение за местна неподсъдност на делото и моли съда да го препрати за разглеждане на местно компетентния съд по общите правила на чл. 105 от ГПК - Софийски районен съд, в района на който е регистрирано седалището му, тъй като в случая не се касае за трудово дело по смисъла на чл. 114 от ГПК, в която хипотеза ищецът би имал правото да предяви иска и по мястото, където обичайно полага своя труд. От фактическа страна не оспорва наличието на трудово правоотношение с ищеца Н. К. Т. към момента на настъпването на трудовата злополука на 15.06.2018г. във връзка с трудовата дейност на ищеца, подаването на декларация за трудова злополука пред ТП на НОИ с вх. № ***/25.06.2018 г. и издаването на разпореждане № 22236/27.06.2018 г. на НОИ, ТП-София град, с което декларираната злополука е приета за трудова. Оспорва настъпването на твърдените с исковата молба имуществени и неимуществени вреди, техния размер, както и причинно-следствената връзка между трудовата злополука и претърпените вреди. Счита, че иска за заплащане на сумата 20 000 лева за неимуществени вреди, изразяващи се във физически и психически болки и страдания, е със завишен размер. Счита, че няма причинно-следствена връзка между настъпилата трудова злополука и уврежданията на здравето на ищеца, изразяващи се в настъпили усложнения в здравословното му състояние след значителен период от време, а именно: гонартроза, сърдечна аритмия, повишено кръвно налягане, функционални нарушения като лесна умора, артрозни промени и остеопороза на засегнатите кости; а за настъпването на последващите здравословни усложнения, с оглед на които ищецът твърди също да е претърпял допълнителни неимуществени вреди, поради травмата и обездвижването, изразяващи се в нарушен социален статус, понижено самочувствие или симптоми на т.нар. посттравматично стресово разстройство, са допринесли и множество други фактори, включително собственото поведение на ищеца, с оглед на което последици с подобен характер излизат извън обхвата на отговорността на работодателя и не подлежат на репарирание от последния. Оспорва също така, че придружаващото заболяване на ищеца с диагноза: хипертонично сърце без (застойна) сърдечна недостатъчност, е пряка и непосредствена последица от причинените със злополуката увреждания, поради което не следва да бъде взимано предвид от съда при определяне на справедливия размер на обезщетението. Прави и възражение за съпричиняване от страна на ищеца, като твърди, че 3 същият е допуснал груба небрежност по смисъла на чл. 201, ал. 2 от КТ, като с действията си е съпричинил в съществена степен вредоносния резултат: самоволно и без логична причина е променил позицията и посоката на подрязване на дървото, тъй като не му е било „удобно“, в резултат на което и неправилното зарязване,

за което работникът е бил наясно, дървото се е счуило внезапно и е паднало в различна от изначално предвидената посока, като е причинило въпросното увреждане. На това основание счита, че отговорността му на работодател следва да бъде намалена в съответната степен. По отношение на иска за заплащане на сумата 500 лева - обезщетение по застрахователен договор в полза на работника, сключен между работодателя и застрахователната компания, счита че не е материално и процесуалноправно легитимиран да отговаря, тъй като задължено лице за заплащане на такова обезщетение е единствено застрахователното дружество, е което е сключена застрахователната полица - в конкретния случай ЗАД „Алианц България“. Поддържа също, че между него, в качеството му на работодател и застраховател, и ЗАД „Алианц България“ АД, с ЕИК 040638060, гр. София, в качеството му на „застраховател“, е сключен застрахователен договор на основание Наредба за задължителното застраховане на работниците и служителите и чл. 52 от ЗЗБУТ за риска „Трудова злополука“, обективиран в Застрахователна полица № ***/****/****/****, поради което за него съществува правен интерес от привличането на застрахователя като трето лице - помагач на негова страна. Поради това моли съда, на основание чл. 219, ал. 1 от ГПК, да привлече ЗАД „Алианц България“ АД, като трето лице-помагач.

Поради тези и останалите подробно изложени в отговора на исковата молба възражения, моли съда да отхвърли исковете. Претендира разноски.

С определение № 442 / 28.08.2021 г. съдът е конституиран като трето лице-помагач на страната на ответника „Фармвил“ ЕАД, гр. София лицето ЗАД „Алианц България“ АД, с ЕИК 040638060, гр. София. Последното изразява становище за неоснователност на предявените искове.

След като взе предвид събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съдът прима за установено следното от фактическа страна:

С определение № 442 / 28.08.2021 г. съдът на основание чл. 146, ал. 1, т. 4 от ГПК, е отделил като безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните следните обстоятелства: съществуването на валидно трудово правоотношение помежду им, възникнало от сключен трудов договор № ****/**.**.**.г., по което ищецът е изпълнявал длъжността „работник, строителство“, с основно трудово възнаграждение в размер на 460,00 лева и работно място третокласния път III-1002 Враца - пещера Леденика по Проект Лот 10 Враца – Леденика, което е било прекратено на 07.12.2019г., настъпването на трудова злополука на 15.06.2018 г. във връзка с трудовата дейност на ищеца, подаването от работодателя на декларация за трудова злополука пред ТП на НОИ с вх. № ***/**.**.**.г. и издаването на разпореждане № 22236/27.06.2018 г. на НОИ, ТП-София град, с което декларираната злополука е приета за трудова

Установява се още, че с разпореждане № 22236/27.06.2018 г. ТП на НОИ София град, на основание чл. 60, ал. 1 КСО е приело, че на 15.06.2018 г. ищецът е претърпял злополука, която е приета за трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО. Посочено е, че злополуката е станала през време и по повод на извършената работа, като при почистване на терен и рязане на дърво, стъбло от дървото пада и удря пострадалия, вследствие на което получава счупване на горния крайник на тибията/ голям пищял/, закрито на левия крак.

От приетата по делото епикриза /л. 15-16/, издадена от „МБАЛ - Христо Ботев“ АД, гр. Враца, се установява, че ищецът е бил постъпил за болнично лечение в периода от 15.06.2018 г. до 21.06.2018 г. От епикризата се установява още, че пациентът е претърпял хирургична интервенция, подробно е описано и състоянието на ищеца Т..

От приетата по делото епикриза /л. 57/, издадена от „Специализирана болница за рехабилитация – национален комплекс“ – гр. Сандански, се установява, че ищецът е бил постъпил за болнично лечение в периода от 16.04.2019 г. до 23.04.2019 г. От епикризата се установява още, че пациентът е постъпил с цел овладяване на болковия синдром и затруднените движения, подобряване на двигателната активност и функционалност.

Установява се от приетите по делото болнични листове / л.16-33/, че за периода от месец юни 2018г. до месец януари 2020 г. ищеца е бил в отпуск, поради временна нетрудоспособност.

По делото са приети и 5 броя фактури за извършени плащания за медицински услуги и лекарства в полза на ищеца Н. КР. Т., общата стойност на които възлиза на сумата от 1011,00 лв. /л. 58 - 62/.

От представеното по делото удостоверение № 006 – 00123914 / 04.06.2021 г. /л.63/, издадено от НОИ – териториално поделение – гр. Враца се установява, че за периода от месец юни 2018г. до месец януари 2020 г. или за 19 месеца временна нетрудоспособност, ищецът е получил обезщетение в размер на сумата 7599,83 лв.

От представения по делото Фиш за работна заплата на ищеца Т. за месец май 2018 г./ л.152 / се установява, че е получил брутно трудово възнаграждение в размер на 510 лева.

От представеното по делото платежно нареждане /л.135/ се установява, че на 16.09.2021 г. третото лице помагач е превело на ищеца по делото сумата от 12 852.00 лева. Това правно релевантно обстоятелство не е оспорено от ищеца по делото. Напротив, налице е изрично признаване от ищеца на този факт в проведеното на 18.01.2022 г. открито съдебно заседание.

По делото са събрани и гласни доказателствени средства чрез разпита на двама свидетели.

От показанията на свидетелката А.Т. - съпруга на ищеца, се установява, че съпругът ѝ е претърпял трудова злополука, изразяваща се в жестоко счупване на левия крак, в коляното, поради което му била направена операция с поставяне на изкуствена става и пирони. Съпругът ѝ след първата операция бил неподвижен. Придвигили го до дома им с инвалидна количка. Тъй като тя, съпругът и децата им живеят на трети етаж от семейната им къща, се наложило с помощта на приятели да качат пострадалия. Заявява, че след изписването от болницата живота им напълно се променил. Съпругът ѝ не можел да става въобще, бил е на легло, като обяснява, че тоалетна, баня, въобще всичко се извършвало в спалнята, и това се случвало пред децата. Близко два месеца не е ходил до банята и тоалетна на етажа. Три месеца не е излизал на двора, на къщата. След сваляне на гипса, след още два месеца и половина - три, разказва как съпругът ѝ е мислел, че ще започне да ходи, но не се получило така. След свалянето на гипса имал голям отток на крака, не можел да стъпва на крака и започнал да се „движи“ с патерици, и то отново с нейна помощ. Не можел да се движи добре и с патериците, тъй като кракът му бил гипсиран почти до горе. Нямамо как да го свива и става от леглото сам. Не можел да се обръща в леглото. Установява, че от счупването съпругът ѝ получил остеопороза, и започнали наново рехабилитации. Кракът му бил постоянно подут и червен. Установява, че от залежаването получил и друга физическа промяна - имал високо кръвно, увеличен пулс и до днес, кръвно. Към момента има промяна в походката, накуцва с левия крак, при промяна на времето го боли, не може да тича, не може да играе футбол с децата, защото го боли, трудно му е клякането, вдигането след това. Предприели са лечение за артрозата и аритмията на сърцето, които според докторите били последствие от залежаването. В показанията си подробно разказва и за психическата промяна настъпила у съпругът ѝ след злополуката. Станал подтиснат, не искал да се среща с никого. През тези две години, психически той бил напълно променен. Свидетелства и, че съпругът ѝ имал дългогодишен опит в рязането на дървета, а в деня на злополуката заявява, че той не е споменавал да подрязал падналото върху него дърво в противоречие с инструктажа.

С показанията си, разпитания свидетел Г.И. - без родство, дела и зависимости със страните потвърждава заявеното от свидетелката А.Т.. Сочи, че ищеца бил много здрав, спортист, играели футбол. През последните години заявява, че Николай не е имал счупвания, освен сега на 15.06.2018г., когато получил сериозно счупване на левия крак.

Разказва как той и съпругата след изписване от болницата го качили на ръце до третия етаж в къщата. Преди злополуката Николай бил слаб, но качил 15-20 кг. От лежането наднорменото му тегло станало много. Ходел да го вижда, въпреки, че ищецът не искал никой да ходи при него, но свидетелят бил настоятелен. Ищецът се притеснявал, защото извършвал всичките си хигиенни навици в подлога, било му неудобно, притеснявал се много. Свидателят лично придружавал Н. до рехабилитатора. Помагал му в придвижването му с патериците, защото не можел сам. Свидателят заявява, че е виждал и инвалидната количка, с която се придвижвал предимно. Установява и потвърждава и времето, в което Н. е бил неподвижен. Сочил и настъпилата не само физическа промяна с усложненията като вдигал кръвно, но и за психическата такава. Н. преживявал тежко, разстройвал се, че децата му го гледат в леглото. Свидателят изяснява, че и към момента не се е възстановил напълно психически и физически. Трудно му е да кляка, усеща болка и до днес. Преди злополуката Н. бил весел, винаги е бил сърцето на компанията. Сега има промяна в поведението му - подтиснат е. За случилата се злополука са говорили, но избягвали темата и не знае подробности.

По делото е приета и съдебно-медицинска експертиза, неоспорена от страните, съгласно чието заключение се установява, че вследствие на травмата ищецът Т. е получил вътреставно счупване на външния кондил на лява подбедрица, което увреждане му е причинило **ТРАЙНО ЗАТРУДНЕНИЕ НА ДОЛЕН ЛЯВА КРАЙНИК**. Хронологично и последователно в обстоятелствената част на заключението се сочат интервенциите, болничните престои, ход и протичане на възстановителния период. Отразено е, че за посоченото увреждане, съшият е претърпял съответно -оперативно- ортопедично лечение с ОСМ и повторна операция за отстраняване на металната остеосинтеза на 09.10.2019 г., както и медикаментозно такова с НПВС и ФТР при съответния специалист при физикална терапия и специализирана болница по рехабилитация.

Оздравителния период за подобен род счупвания е от порядъка на 4 - 6 месеца, като в конкретния случай същия е протрахиран /удължен/, имайки в предвид характера на счупването /вътрестава/. Възникналите усложнения на посоченото счупване в резултат на претърпяната трудова злополука са артрозни промени в колянната става и ставна хондроматоза. В проведеното на 18.01.2022 г. открито съдебно заседание вещото лице пояснява, че артрозните промени са хронично напредващи, тоест постепенно, като лечението им е с противовъзпалителни, продължителни физиотерапии, поставяне на вътреставни медикаменти, които подхранват ставния хрущял, но процесът може да бъде забавен до известна степен, но не и прекратен. Те не променят хода на заболяването, може само да го забавят във времето.

Съдът кредитира заключението по приетата СМЕ, като намира същото за обективно и компетентно изготвено.

Други относими по делото доказателства не са ангажирани.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

По иска за причинени неимуществени вреди с правно основание по чл. 200, ал. 1 КТ вр. чл. 52 ЗЗД:

Доказателствената тежест по предявените парични осъдителни искиве пада върху ищеца – претърпелия трудова злополука работник, който следва да установи при условията на главно и пълно доказване на първо място наличието на трудово правоотношение между него и ответника в периода, в който твърди, че е настъпила трудовата злополука; че по времетраенето на трудовото правоотношение при или по повод изпълнение на служебните задължения е настъпила посочената злополука; че същата е призната за трудова по съответния ред; че злополуката е довела до увреждане на здравето му, причинило неработоспособност; както и че същия е претърпял имуществени и неимуществени вреди -

болки и страдания от увреждането на здравето му, които са последица, в пряка и непосредствена причинна връзка с претърпяната злополука. Определянето на злополуката като трудова може да стане само с влязло в сила разпореждане на органа по чл. 60, ал. 1 КСО за приемане или неприемане на злополуката за трудова. Ищецът носи доказателствената тежест да установи не само настъпването на вредите, но и вида им и съответно, размера им.

По иска за заплащане на сумата 500,00 лв. - обезщетение по застрахователен договор в негова полза сключен между работодателя и застрахователна компания, ищецът следва да докаже наличието на такъв договор и задължение на работодателя да му заплати застрахователно обезщетение. С оглед въведеното от работодателя-ответник възражение за съпричиняване от страна на работника, негова е тежестта да докаже, че трудовата злополука е настъпила и поради проявена от работника груба небрежност, т.е. при условията на пълно и главно доказване работодателят следва да установи не само, че работникът е допуснал нарушение на правилата на безопасност на труда, но и че липсва елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни правила за безопасност. С оглед възражението в тежест на работодателя е да посочи и съответно докаже механизма на трудовата злополука, кои точно правила за безопасност при извършваната от работника дейност, е нарушил ищеца. Работодателят следва да докаже също основанието и размера на получените от ищеца суми по силата на договори за застраховане на работници и служители и по правилата на КСО.

С определение № 442 / 28.08.2021 г. съдът на основание чл.146, ал.1, т.4 от ГПК, е отделил като безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните следните обстоятелства:съществуването на валидно трудово правоотношение помежду им, възникнало от сключен трудов договор № **/**.**.**.г., по което ищецът е изпълнявал длъжността „работник, строителство“, с основно трудово възнаграждение в размер на 460,00 лева и работно място третокласния път III-1002 Враца - пещера Леденика по Проект Лот 10 Враца – Леденика, което е било прекратено на 07.12.2019г., настъпването на трудова злополука на 15.06.2018 г. във връзка с трудовата дейност на ищеца, подаването от работодателя на декларация за трудова злополука пред ТП на НОИ с вх. № 578/25.06.2018 г. и издаването на разпореждане № 22236/27.06.2018 г. на НОИ, ТП-София град, с което декларираната злополука е приета за трудова

Установява се още, че с разпореждане № 22236/27.06.2018 г. ТП на НОИ София град, на основание чл. 60, ал. 1 КСО е приело, че на 15.06.2018 г. ищецът е претърпял злополука, която е приета за трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО. Посочено е, че злополуката е станала през време и по повод на извършената работа, като при почистване на терен и рязане на дърво, стъбло от дървото пада и удря пострадалия, вследствие на което получава счупване на горния крайник на тибията/ голям пищял/, закрито на левия крак.

Разпореждането по чл.60, ал.1 КСО има характер на индивидуален административен акт и подлежи на обжалване от заинтересованите лица, сред които са страните в настоящото производство /пострадал и осигурител/. Ето защо спрямо законосъобразността на този акт се прилага разпоредбата на чл.17, ал.2, изр.2 ГПК, установяваща забрана за гражданския съд, пред когото се черпят права от акта, да проверява неговата законосъобразност /правилност/, щом той се противопоставя на лице, участвало в административното производство по издаването му. Между страните няма спор, че настъпилото увреждане е признато по установения в закона ред за трудова злополука. Гражданският съд е длъжен да приеме /поради забраната да ревизира законосъобразността на индивидуалния административен акт/, че е настъпило увреждане по описания в разпореждането начин и същото съставлява трудова злополука – на 15.06.2018 г. през време и по повод на извършената работа, при почистване на терен и рязане на дърво, стъбло от дървото пада и удря пострадалия ищец, вследствие на което получава счупване на горния крайник на тибията/ голям пищял/,

закрито на левия крак.

Съгласно разпоредбата на чл. 200, ал. 1 КТ, за вреди от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено, независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им. Според чл. 52 ЗЗД пък обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Налага се извод, че ответното дружество дължи заплащане на обезщетение за реално претърпените от ищеца неимуществени вреди. Следва да се даде отговор на въпроса какъв е справедливият размер за обезщетяване на претърпените болки и страдания. За отговор на този въпрос съдът съобразява следното:

От събраните по делото гласни доказателствени средства и заключение по СМЕ категорично се установи, че във връзка с настъпилата трудова злополука ищецът е претърпял множество болки и страдания. Разпитаните свидетели описват периода на възстановяване като *труден за ищеца*. Според свидетелката А.Т. - съпруга на ищеца, последният след първата операция бил неподвижен. Придвижили го до дома им с инвалидна количка. Тъй като тя, съпругът и децата им живеят на трети етаж от семейната им къща, се наложило с помощта на приятели да качат пострадалия. Заявява, че след изписването от болницата живота им напълно се променил. Съпругът ѝ не можел да става въобще, бил е на легло, като обяснява, че тоалетна, баня, въобще всичко се извършвало в спалнята, и това се случвало пред децата. Близко два месеца не е ходил до банята и тоалетна на етаж. Три месеца не е излизал на двора, на къщата. След сваляне на гипса, след още два месеца и половина - три, разказва как съпругът ѝ е мислел, че ще започне да ходи, но не се получило така. След свалянето на гипса имал голям отток на крака, не можел да стъпва на крака и започнал да се „движи“ с патерици, и то отново с нейна помощ. Не можел да се движи добре и с патериците, тъй като кракът му бил гипсиран почти до горе. Нямамо как да го свива и става от леглото сам. Не можел да се обръща в леглото. Установява се от показанията на свидетелката Т., както и от приетите по делото писмени доказателства, че след инцидента ищецът претърпял две операции.

От заключението по приетата съдебно-медицинска експертиза се установява, че оздравителния период за подобен род счупвания е от порядъка на 4 - 6 месеца, като в конкретния случай същия е протрахиран /удължен/, имайки в предвид характера на счупването /вътрестава/. Възникналите усложнения на посоченото счупване в резултат на претърпяната трудова злополука са артрозни промени в колянната става и ставна хондроматоза. Непълното оздравяване се установява както от заключението по назначената експертиза, така и от свидетелските показания.

При тези факти съдът намира, че справедлив размер на обезщетението за претърпените неимуществени вреди на ищеца е сумата от 20 000 лв. При определянето му съдът отчита, че увреждането е причинявало силна болка на ищеца и ограничени движения с долен ляв крайник. Болката, освен че е била с висок интензитет, е съпътствала ищеца през целия оздравителен период, който все още не е приключил. Следва да се отчете и обстоятелството, че заболяването изисква поддържащо лечение и рехабилитация, което създава допълнителни неудобства за ищеца и най-вече за нормалното му ежедневие в периода на провеждането му.

Като се имат предвид тежестта на уврежданията, които е получил ищецът, продължителността на лечението му, претърпените две хирургически интервенции, продължителността и интензивността на търпените болки и страдания, настъпилото продължително разстройство на здравето, липсата на перспективи за пълно възстановяване, продължилата около 2 месеца пълна невъзможност да се обслужва сам и частичната невъзможност за това след този период, доказаното индивидуално за него протичане на увреждането с усложнен ход, постоянната му нужда от помощ за определен период от

време, загубата на работоспособност за продължителен период от време, понижено му самочувствие, възрастта на ищеца, липсата на перспектива за пълно възстановяване от полученото увреждане, както и съществуващите в страната обществено-икономически условия на живот, съдът намира, че определеното парично обезщетение съответства на критерия за справедливост. Посочената сума в достатъчна степен обезщетява преживените от ищеца болки и страдания. Доказаха се негативни психически преживявания на ищеца, но не и че отрицателните преживявания са довели до психическо или нервно разстройство, което по трайност и интензитет да сочи на извод за причинени вреди в по-голям размер.

Видно от представените писмени доказателства е, че е определено застрахователно обезщетение в размер на 12 852.00 лв. за претърпяна временна загуба на работоспособност от страна на Н.Т.. Същият в проведеното по делото открито съдебно заседание на 18.01.2021 г, чрез процесуалния си представител направи изрично признание, че е получил от застрахователя сумата 12 852.00 лв. Това обстоятелство се установява и от приетото като доказателство платежно нареждане.

Съгласно разпоредбата на чл. 200, ал. 4 КТ дължимото обезщетение по ал. 3 се намалява с размера на получените суми по сключените договори за застраховане на работниците и служителите.

По изложените съображения съдът приема, че от определеният размер на обезщетението за претърпените от ищеца неимуществени вреди в размер на 20 000 лева, следва да бъде приспадната вече получената от ищеца от застрахователя сума – 12 852.00 лв. След направените изчисления съдът приема, че искът е основателен и следва да бъде уважен до размера от 7 175. 00 лв. За разликата над 7 175. 00 лв. до претендираните 20 000. 00 лв. искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По иска за пропуснати ползи по чл. 200, ал. 3 КТ:

За основателността на предявения иск, в тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване правопораждащите факти, от които черпи изгодни за себе си последици, а именно, че: вследствие на увреждане, признато по предвидения в закона ред за трудова злополука, е пропуснал да реализира претендирания доход, равняващ се на разликата между действително получаваното трудово възнаграждение и получаваното от него обезщетение по общественото осигуряване за периода от месец юни 2018г. до месец януари 2020 г. В тежест на ответника е да докаже положителния факт на погасяване на задължението си за поправяне на причинените вреди.

Пропуснатата полза представлява приход за имуществото на пострадалия, който не се е осъществил заради настъпилата трудова злополука. Не се дължи обаче обезщетение за бъдещи вреди, чието настъпване е несигурно и зависи от множество други обстоятелства. Затова може да се присъди обезщетение за пропуснатата полза, само когато осъществяването на прихода е реално възможно и с такава висока степен на вероятност, която се доближава до сигурност /решение № 156 от 29.11.2010 г. по т.д. №142/2010 г./. Приходът не трябва да е случайна, а закономерна последица от установените по делото обстоятелства и получаването му да е било осуетено само от непозволеното увреждане. По този начин трябва да се преценява и дължимостта при обезщетяване на вреди от трудова злополука на пропуснатата полза /в този смисъл решение №78/10.05.2017 по дело №3728/2016 на ВКС, ГК, III г.о./.

Установи се по делото първият елемент от фактическия състав на материалното право, а именно, че на 15.06.2018 г. ищецът е получил травматично увреждане, което по предвидения в закона ред е признато за трудова злополука.

От събраните по делото писмени доказателства се установи, че за претендирания период ищецът е получил обезщетение в размер 7599,83 лв. от общественото осигуряване. Съгласно чл.200, ал.1 КТ работодателят отговаря имуществено за вреди от трудова

злополука или професионална болест, които са причинили временна или трайна неработоспособност или смърт на работника /служителя/. По аргумент от чл.200, ал.3 КТ отговорността за вреди обхваща и пропуснатата полза, изразяваща се в разликата между полученото от пострадалия обезщетение за временна неработоспособност и трудовото възнаграждение, което той би могъл да получава през исковия период, ако е работел на длъжността, при упражняване на която е получил увреждане на здравето си. Следва да се отговори на въпроса дали при изчисляване на пропуснатата полза за ищеца да реализира трудово възнаграждение следва да се вземе неговия брутен или нетен размер.

Съобразно разпоредбата на чл.66 ал.1 т.7 КТ трудовото възнаграждение е сбор от основното и допълнителните възнаграждения с постоянен характер. Основната заплата според легалното определение, дадено в чл.4 ал.1 от Наредба № 7/2007г. за структурата и организацията на работната заплата, приета с ПМС № 4/2007г., е възнаграждение за изпълнението на определени задължения и отговорности, присъщи за съответното работно място или длъжност, в съответствие с приетите стандарти за количество и качество на труда и времетраенето на извършваната работа. Допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, които се изплащат задължително, са определени с посочената наредба или с друг нормативен акт. Такива са тези по чл.11, чл.12 и чл.15 ал.2 от Наредба № 4/2007г. Основната заплата и допълнителните трудови възнаграждения образуват brutното трудово възнаграждение /чл.3 от Наредбата/ и по силата на чл.245 от КТ именно то се дължи от работодателя на работника/служителя. С оглед на това и определянето на обезщетението по чл.200 ал.3 КТ за пропуснатата полза се извършва на базата на това възнаграждение, без приспадания от него данък по ЗДДФЛ и определенияте със закон вноски за социално осигуряване. Това е така, тъй като по принцип данъците и вноските за социално осигуряване са в тежест на работника/служителя, определят се на базата на brutното му трудово възнаграждение и се удържат от него, но едва при плащането му. По същия начин, ако за обезщетението по чл.200 КТ са предвидени такива публични задължения, те ще се удържат /от работодателя или от съдебния изпълнител/ от обезщетението при изплащането му. В конкретния случай, и при определяне размера на пропуснатата за ищеца полза по смисъла на чл.200, ал. 3 КТ, нетното трудово възнаграждение не може и не следва да бъде базата за определяне на размера на претърпените вреди, като този извод следва от гореизложените разсъждения. В този смисъл е и константната практика на съдилищата /напр. определение № 258 от 20.02.2013г. на ВКС по гр.д.№ 81/2013г., IV г.о., ГК; решение № 335 от 10.01.2012г. на ВКС по гр.д.№ 1230/2010г., IV г.о., ГК, произнесено по реда на отменената разпоредба на чл. 290 ГПК и др./.

За посоченият период от месец юни 2018г. до месец декември, вкл. 2019 г., или общо за 19 месеца, ищецът е щял да получи brutно трудово възнаграждение в общ размер от 9690,00 лв. /19 x 510 лв. /, както и че през същия период той е получил обезщетение за временна неработоспособност в размер на 7599,83 лв. Съдът намира, че разликата между действително полученото обезщетение поради временна неработоспособност и brutното трудово възнаграждение в размер на 2090.17 лв. се явява пропуснатата полза за ищеца, която следва да му бъде присъдена, ведно със законната лихва върху сумата, считано от предявяването на исковата молба до окончателното погасяване. За горницата над тази сума до 2180.17 лева искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

По иска за причинени имуществени вреди с правно основание по чл. 200, ал. 1 КТ:

За основателността на предявения иск в тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване правопораждащите факти, от които черпи изгодни за себе си последици, а именно, че: е направил разходи за лечение в сочения размер във връзка с травматично увреждане, признато по предвидения в закона ред за трудова злополука, като към момента на настъпване на злополуката ищецът е бил в трудово правоотношение с ответника. В тежест на ответника е да докаже положителния факт на погасяване на

задължението си за поправяне на причинените вреди.

Установени по делото са вторият и третият елемент от фактическия състав на материалното право, а именно, че на 15.06.2018 г. ищецът е получил травматично увреждане, което по предвидения в закона ред е признато за трудова злополука, като към момента на настъпване на злополуката ищецът е бил в трудово правоотношение с ответника.

Предявеният от ищеца иск за обезщетяване на причинените му имуществени вреди, изразяващи се в направени разноски за лечение и рехабилитация на причинената му травма от трудовата злополука, е за сумата от 1011,00 лв. По делото са приети писмени доказателства /издадени фактури/, сборът от сумите по които се равнява на исковата претенция. Искът се явява основателен за сумите, материализирани в издадените фактури. За да достигне до извод за основателност на предявения иск, съдът взе предвид останалите събрани по делото доказателства, а именно – издадени епикризи от тези лечебни заведения - „Специализирана болница за рехабилитация – национален комплекс“ – гр. Сандански и „МБАЛ - Христо Ботев“ АД, гр. Враца, от които се установява, че ищецът е бил настанен за лечение в тях, като издадените платежни документи съвпадат с периода на лечение на ищеца. Искът следва да бъде уважен изцяло за сумата от общо 1011,00 лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяването на исковата молба до окончателното плащане.

По иска за причинени имуществени вреди с правно основание по чл. 200, ал. 1 КТ за заплащане на обезщетение в размер на 500.00 лева по застрахователен договор в полза на ищеца, сключен между ответника и застрахователна компания:

По отношение на така предявеният иск ищеца не ангажира каквито и да е доказателства за дължимостта на претендираната сума, поради което искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

По възражението за съпричиняване на вредоносния резултат

Съгласно чл. 201, ал. 2 КТ отговорността на работодателя може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност. Правнорелевантна за компенсацията на вини обаче не е всяка форма на вината, а само грубата небрежност. Груба е небрежността тогава, когато работникът не е положил грижата, която и най-небрежният не би положил. Не всяко съпричиняване на вредите от работника, а само това, извършено при груба небрежност може да доведе до намаляване на дължимото обезщетение от работодателя. Такова е поведението на работника, при което той не полага елементарно старание и внимание и пренебрегва основни правила за безопасност. Небрежността в гражданското право е неполагане на дължимата грижа според един абстрактен модел - поведението на определена категория лица /добрия стопанин/ с оглед естеството на дейността и условията за извършването и. Грубата небрежност не се отличава по форма /според субективното отношение към увреждането/, а по степен, тъй като грубата небрежност също е неполагане на грижа, но според различен абстрактен модел - грижата, която би положил и най- небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия. Следователно при трудова злополука има съпричиняване, когато работникът извършва работата: 1/без необходимото старание и внимание и 2/в нарушение технологичните правила и на правилата за безопасност. Намаляване на отговорността на работодателя може да има само при съпричиняване при допусната груба небрежност - липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност /Р. № 125/04.05.2016 г., ГД № 4417/2015 г. на IV г. о. Доказването на грубата небрежност е в тежест на работодателя, който е релевирал възражението по чл. 201, ал. 2 КТ.

От установения механизъм на злополуката не може да се направи извод, че ищецът е допуснал груба небрежност по смисъла на чл. 201, ал. 2 КТ. По делото не се събраха

доказателства, от които да се установи нарушение на правилата за безопасност при извършване на съответният вид дейност. Нещо повече, ответникът не доказва по делото извършване на инструктаж, а дори и да е налице такъв, не е установено с кои основни правила за безопасност при извършване на въпросната дейност е бил запознат ищеца, които последния е пренебрегнал. Дори и да е проявено невнимание от страна на ищеца при подрязване на дървото, то това може да се квалифицира само като обикновена небрежност, която не е основание за намаляване размера на обезщетението за претърпените вреди.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да плати по сметка на съда следващата се държавна такса в размер на 412,00 лв. и разноски по делото за изготвена СМЕ, касаеща иска за неимуществени вреди, в размер на 250,00 лв., съобразно уважената част от исковите претенции или сумата от общо 662,00 лв., съгласно правилото на чл. 1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата.

От пълномощника на ищеца своевременно е поискано присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата, за оказана безплатна правна помощ на ищеца. Съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от ЗА, в посочената хипотеза адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, което се определя от съда. Размерът на възнаграждението се определя от съда съобразно размера на уважената/отхвърлена част от иска/исковете. Дължимото адвокатско възнаграждение се определя в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2, като се осъжда другата страна да го заплати. В случая, възнаграждението за исковото производство следва да бъде определено по чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като изчислено съобразно посочената разпоредба възлиза на сумата 838,28 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Фармвил“ ЕАД, гр. София, ЕИК: 202834251 **да заплати** на Н. К. Т. , ЕГН ***** сумите, както следва:

- на основание чл. 200, ал. 1 КТ, вр. чл. 52 ЗЗД сумата от **7 175,00 лева** /седем хиляди сто седемдесет и пет лева/, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, вследствие на трудова злополука, реализирана на 15.06.2018 г. и призната като такава с разпореждане № 22236/27.06.2018 г. на НОИ, ТП-София град, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 15.06.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над **7 175,00 лева** до претендираните **20 000. 00 лева**.

- на основание чл. 200, ал. 3 КТ сумата от **2090.17 лева** /две хиляди и деветдесет лева и седемнадесет стотинки/, представляваща пропуснатата полза в размер на разликата между brutното трудово възнаграждение на ищеца и получаваното обезщетение по обществено осигуряване за периода от месец юни 2018г. до месец декември 2019 г., включително, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 14.06.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над **2090.17 лева** до претендираните **2 180.**

17 лева.

- на основание чл. 200, ал. 1 КТ сумата от **1011,00 лв./** хиляда сто и единадесет лева и /, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от ищеца, изразяващи се в направени разноски за лечение на причиненото увреждане вследствие от трудовата злополука, реализирана на 15.06.2018 г. и призната като такава с разпореждане № 22236/27.06.2018 г. на НОИ, ТП-София град, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 14.06.2021 г. до окончателното ѝ изплащане;

ОТХВЪРЛЯ предявения от Н. К. Т. , ЕГН ***** срещу „Фармвил“ ЕАД, гр. София, ЕИК: 202834251 иск с правно основание чл.200 КТ за присъждане на сумата от **500.00 лева**, представляваща обезщетение по застрахователен договор в полза на ищеца, сключен между ответника и застрахователна компания ЗАД „Алианц България“ АД, ЕИК 040638060, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК „Фармвил“ ЕАД, гр. София, ЕИК: 202834251 да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд - гр. Враца сумата от **662,00 лева** – държавна такса и възнаграждение за вещо лице.

ОСЪЖДА „Фармвил“ ЕАД, гр. София, ЕИК: 202834251 **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат **А.С. К.**, ЛАН ***** от АК – гр. Враца със съдебен адрес: гр.Враца, бул. "Христо Ботев" № 43 сумата от **838,28 лева**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ и съдействие на Н. К. Т. - ищец по гр.д. № 2249 /2021 г.по описа на Районен съд – Враца.

РЕШЕНИЕТО Е ПОСТАНОВЕНО при участието на ЗАД „Алианц България“ АД, ЕИК 040638060 като трето лице-помагач на страната на ответника „Фармвил“ ЕАД, гр. София, ЕИК: 202834251.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните, съобразно нормата на чл.7, ал.2 ГПК.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд гр. Враца в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Враца: _____